

Coi Bói

Dan Hoàng

Dường như cái gì tôi cũng đã làm, có nghĩa là “thượng vàng hạ cám” tôi đều xơi tất ngoài trừ chuyện đi coi bói. Có rất nhiều nhà tướng số, từ coi chỉ tay cho đến chỉ chân, đã gặp tôi và nói rất nhiều điều về tương lai của tôi bởi vì nói về quá khứ thì tôi đã biết rõ hơn họ. Có người đã nhìn tay tôi mà nói đến đúng được cả những nốt ruồi ẩn nơi hóc trên thân thể tôi. Có người cầm tay tôi còn dám cam đoan là đến ngày, tháng, năm đó... nếu tôi không giàu thì mang đầu anh ra chặt...v...v... Nghe qua dù là đúng hay sai tôi cũng cười trừ vì tôi tin “nụ cười bằng mười thang thuốc bổ”.

Song song với việc đi xem bói là xem hướng. Tôi thấy đa số người Á Châu, cụ thể là người Việt rất thích cái vụ này. Đi mua nhà xem hướng đã đành mà đến đi mượn nhà cũng xem nữa, thậm chí cả đi share phòng họ cũng còn xem. Tôi thì suy nghĩ đơn giản hơn vì mua hay mượn thì giá cả phải hợp với túi tiền, vị trí yên tĩnh và sạch sẽ là điều cốt yếu. Điều quan trọng nhất với tôi là khi bước vào nhà mà cảm thấy tâm hồn thoải mái nhẹ nhàng là được.

Lâu lắm rồi vì ngày đó tôi còn là một du khách đến Phước Lộc Thọ chơi. Còn đang lóng ngóng nhìn quanh vì thấy cảnh sắc chốn này vui quá, thì có một chị xồn xồn bước đến nắm tay tôi. Giật mình vì chẳng biết là ai thì nghe chị tự giới thiệu:

- Chị là chị Hai chuyên xem bói ở chốn này. Thấy em đẹp trai và dễ thương nên muốn mời em mở hàng cho chị sáng nay.

Tôi hoảng hốt rút tay lại khi nghe hai tiếng “mở hàng” vì làm tôi liên tưởng đến cũng một vụ “mở hàng” thừa năm nào ở chợ An Đông mà tôi đã bị ăn chửi te tua. Tôi mỉm cười thối thác:

- Em mới từ tiểu bang khác đến chị ạ. Em muốn đi vòng vòng một chút.
- Chị biết mà - Chị Hai tí lia. Hèn chi em trai da trắng nõn à. Tướng em có nhiều bồ lắm. Bất ngờ chị lại nắm tay tôi mời. Vô đây nè. Cái bàn nằm trong góc đó là chỗ coi bói của chị. Chị sẽ xem cho em. Năm nay em làm ăn sẽ phát tài. Mở bi di nét là thành công. Chị xem cho em giá mở hàng chỉ có \$20 thôi - Chị kỳ kèo.

Tôi rút tay lại thọc vào túi quần vì tôi nghĩ chỉ có cách này thì chị Hai sẽ không nắm được tay tôi. Tôi nhỏ nhẹ đáp lời chị.

- Em cảm ơn chị. Em đã có gia đình rồi bồ bịch gì giờ này nữa hả chị. Lộn xộn vợ em xách dao chém chết.

Chị Hai nhìn tôi lại nài nỉ.

- Vậy chị sẽ coi sự nghiệp cho em như đi làm có bèn không hay mở tiệm có phát đạt hay không? Cưng ơi! Chị Hai coi bói là nổi tiếng ở Bolsa này. Máy người làm bi di nét và các ca sĩ mê chị lắm. Coi một quả đi cưng. Không chừng mai mốt lại tìm tới chị Hai ghen?

Tôi phì cười.

- Em từ thừa nào đến giờ chưa hề đi xem bói. Em cảm ơn chị. Em không xem đâu.

Chị Hai lộ vẻ thất vọng thấy rõ. Nguyết tôi một cái dài thọt hơn cả chiều dài bãi biển của quận Cam. Chị nói vớt vát:

- Thấy tướng tá ngon lành nhờ mở hàng mà cũng làm eo.

Bữa nay ngày đầu năm mở trang Facebook tôi thấy toàn là những trang quảng cáo nhỏ lông mày thay đổi thời vận. Trời ơi nghe họ quảng cáo rồi tí tí và vẽ vẽ mà tôi cũng thấy mê. Mê nhất là hàng “chân mày lá liễu đáng trăm quan tiền”. Tôi vớ vẫn tự hỏi là nếu thay kiểu chân mày mà thay đổi được thời vận thì cũng nên làm lắm chứ? Hỏi là đã đáp vì không tin vào bói toán thì có nhỏ lông trên toàn cơ thể cũng chẳng thay đổi được gì? Tôi vẫn nghĩ mỗi người có một vận mạng, nhưng sự thành công và hạnh phúc thì là do chính mình định đoạt. Nếu như “đã trót sinh ra đời dưới một ngôi sao xấu”, nhưng học hành và làm việc chăm chỉ ắt sẽ mang đến cho mình một đời sống đầy đủ. Theo tôi, muốn thành công thì phải phiêu lưu và mạo hiểm. Trong mỗi sự thành công nào cũng có sự nguy hiểm và trong mỗi sự hạnh phúc nào cũng cần phải có sự cố gắng cật lực.

Đã bao nhiêu lần chúng ta ngưỡng mộ nhìn sự thành công hay hạnh phúc của người khác, nhưng nếu chúng ta biết được ***cái giá mà họ đã đánh đổi*** thì chúng ta có dám đánh đổi không? Niềm hạnh phúc nào cũng có nước mắt và sự thành công nào cũng có gian nan? Hiểu được như thế chúng ta sẽ tiết kiệm được khá nhiều tiền cho việc đi coi bói.

Viết đến đây bỗng nhiên tôi xoè bàn tay trái của mình ra và chăm chú nhìn mấy đường chỉ tay chẳng chặt. Nhìn một lúc tôi thấy chữ ai rành rành, như lúc học ở tiểu học, mấy đứa bạn hay bắt nhau xoè tay ra xem. Lướt nhìn qua tay phải tôi lại trông thấy chữ ai lật ngược. Tôi bật cười xằng xặc rồi nói: *Ông trời cũng cắc cớ nhỉ? Hỏi gì không hỏi đi hỏi thế thì ai mà biết?*

Dan Hoàng